

Hjemløse kvinder svigtes stadig!

Ny rapport om kvinder og hjemløshed

Hjemløse kvinder svigtes! Det er den følelse, man sidder tilbage med, når man læser den netop udkomne rapport fra VIVE om "Hjemløshed blandt kvinder i Danmark". Det er dog ikke nogen nyhed. Vi har vidst det længe. Nyheden må nærmere være at man slet ikke er interesseret i at hjælpe hjemløse kvinder. Det må i hvert fald være konklusionen, når man dykker ned i de interviews, som ligger til grund for rapporten.

Hvis vi starter der hvor den hjemløse kvinde henvender sig en boform for hjemløse eller til et krisecenter for voldsramte, møder vi første dilemma. Her er den manglede kapacitet et problem. Og man er heldig hvis man får en plads, især i Hovedstadsområdet.

Hvis man kommer igennem nåleøjet og får en plads på f.eks. et krisecenter, støder man paradoksalt nok ind i næste dilemma, når man har fået hjælp til det, der lå til grund for indskrivningen; hjælp til at håndtere problematikken omkring en voldelig partner. Krisecenteret har ingen steder man kan

sende kvinderne hen, når deres rolle er udspillet, hvilket gør at kvinderne står i en reel hjemløsesituation og dermed henvises til en hjemløseboform, til gaden eller til at sove på en sofa hos en ven. Eller sendes tilbage til den voldelige partner... På sofaerne skal man i værste fald give seksuelle modydelser for at være der, i bedste fald er det 'blot' en rodløs tilværelse, hvor man kun har tag over hovedet på nåde og fromme og aldrig ved hvor man skal sove om natten. Begge dele er med til at forstærke hjemløseproblematikken.

På sofaerne skal man i værste fald give seksuelle modydelser for at være der, i bedste fald er det 'blot' en rodløs tilværelse, hvor man kun har tag over hovedet på nåde og fromme og aldrig ved hvor man skal sove om natten. Begge dele er med til at forstærke hjemløseproblematikken.

Et tredje dilemma kvinderne møder på deres vej ned, er den lange ventetid, der er på at få en permanent bolig: enten i form af en bolig eller ved et man visiteres til et relevant tilbud, hvor man kan få hjælp og støtte i hverdagen.

Til trods for, at man som bruger af en boform skal have udtalte sociale og/eller misbrugsmæssige problemer, er der en stadig stigende tendens til at kommunerne ikke vil opskrive borgeren på den boligsociale venteliste, fordi de ikke mener de er målgruppen for en kommunal boliganvisning. Det vurderes ganske enkelt ikke, at kvinderne har tilstrækkeligt omfattende sociale problemer til at opfylde kriterierne for boliganvisning (vi minder her om problemerne var omfattende nok til at blive optaget på en hjemløseboform eller et krisecenter). En anvisningsret som netop er opfundet for at løse påtrængende boligsociale opgaver.

Kommunerne har en forsyningsforpligtelse både når det gælder boliger og når det gælder relevante boformer, men misligholder helt bevidst forpligtelsen. Vi ved f.eks. alle at Københavns kommune i mindst tre årtier har gjort alt hvad der stod i deres magt for at få gode skatteborgere ind i kommunen og

udsatte borgere ud af kommunen. Nu er det nærmest umuligt at opdrive en billig almen bolig, som kommunen kan anvise en borger til. Det er helt efter planen at hjemløse kvinder (og mænd, for dén sags skyld) ikke skal have det nemt.

De hjemløse kvinder oplever også at det står sløjt til med både psykiatri og sammenhæng mellem de forskellige hjælpesystemer. Det psykiatriske behandlingssystem opleves som meget presset. Det kan ikke rumme folk der også har et misbrug og koordineringen mellem hjemløsetilbud, kommune(r), psykiatri, sundhedsvæsenet og misbrugsbehandling er mangelfuld eller slet ikke tilstede. Har du både et misbrug og en psykisk sygdom, er det stort set umuligt at opdrive relevant hjælp.

Kommunerne arbejder ikke forebyggende. Kendetegnende for hjemløse kvinder er at de gentagne gange har været sofa-sovere før de havner på et hjemløsetilbud, og har haft kontakt med myndighederne da deres problemer opstod. Heller ikke hér blev de vurderet som målgruppen for den sociale boliganvisning. I denne forbindelse er det også vigtigt at sige, at kvinderne på dette tidspunkt ikke nødvendigvis så sig selv som hjemløse eller specielt udsatte. Dels fordi deres problemer var mindre omfattende, dels fordi man stigmatiseres ved at opsøge boformer for hjemløse eller beskrive sine problemer overfor en kommunal sagsbehandler. Og da den kommunale sagsbehandler hverken har tid til at gå i dybden med sagsbehandlingen eller har nogen handlemuligheder, hvis der bliver identificeret vitale hjælpebehov, er det "let" at sende kvinden på gaden med uforrettet sag.

Hjemløsheden blandt unge er steget kraftigt de sidste 10 år, således også når man taler kvinder. Rapporten melder om to typer unge hjemløse kvinder, der ikke har været fokus på forskningsmæssigt eller politisk.

Den ene gruppe består af meget kaotiske piger med forskellige psykiatriske diagnoser (typisk borderline og ADHD) samtidig med at de misbruger hash, kokain og/eller amfetamin. Det etablerede hjælpesystem har svært ved at hjælpe og rumme denne

gruppe og efterlyser alternative tilbud til dem.

Den anden gruppe er "de stille piger"; ensomme og typisk med psykiske lidelser som f.eks. svær angst, spiseforstyrrelser, depression eller autisme. Deres psykiske vanskeligheder har gjort at de har mistet grebet om livet. Og når det psykiatriske system ikke griber dem, havner de i hjemløseverdenen.

Endelig beskriver rapporten også en tendens til, at kommunerne i stadig stigende grad stiller spørgsmål ved hjemløseboformernes indskrivningsprocedure for at få dem til ikke at optage borgere med moderate sociale problemer, ligesom de ikke selv skriver disse op på den boligsociale venteliste. Hjemløsetallet er stadig stigende, men kommunerne bygger hverken billige boliger for at lette presset på boformerne eller laver flere boformspladser til hjemløse. Selvom kommunen åbenlyst ikke løfter opgaverne med at sikre tilstrækkeligt med billige boliger eller boformspladser til hjemløse, lader staten stå til. De revser hverken kommunerne for ikke at levere det nødvendige antal pladser, så hjemløse må sove på gaden, de lytter heller ikke til kommunernes ønske om at få ændret lovgivningen, så det bliver lettere at bygge billige boliger. Man vender det blinde øje til og indfører anlægsloft, kontanthjælpsloft, nedsætter kontanthjælpen og tvinger kommunen til at sænke serviceniveauet på det sociale område.

Der er ingen tegn på, at der bliver færre hjemløse, at hjælpen bliver bedre eller at det bliver lettere at være hjemløs – heller ikke for hjemløse kvinder.

/Ask d. 4.10.18

Hent og læs hele rapporten på VIVEs hjemmeside [her](#)

HJEMLØSHED BLANDT KVINDER I DANMARK

Lars Benjaminsen et al.

VIVE, 2018

Læs rapportens pressemeddelelse [her](#)

Download hele rapporten [her](#)